

Európai értékek és válságok – A liberalizmus új korszaka: a paranoia

2016 augusztus 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ami a pozícióban lev? elit szerint a populisták lázadása, az a valóságban kultúrharc a javából.

A frontvonal egyik oldalán a nép, a tömegek, a nemzetek állnak, velük szemben pedig a globalizált, multikulturális, multietnikai projektben érdekelt elitek ássák be magukat lövészárkaikba. Ez utóbbiak f? jellemz?je az a görcsös igyekezet, amivel hitet tesznek az új, a modern, értsd: haladó eszmék mellett, lefitymálva mindent, ami a többségnek fontos és értékes. Ez a küzdelem tehát a nemzeti értékek, a hagyományok és szokások, illetve az ezeket elvet?, és az újat még csak homályosan láttatók között folyik. Életmin?ségünk, vagyis kulturális azonosságunk, identitásunk meg?rzése, végs? soron tehát a megmaradásunk forog kockán ebben a harcban.

Az elit iránti bizalom a 2008-as válságban vált végképp légnem?vé. Legkés?bb akkor vált nyilvánvalóvá, hogy modellváltásra, érdemi változtatásokra lenne szükség. Ennek kimunkálása és levezénylése helyett azonban a gazdasági és pénzügyi világ meghatározó szerepl?i a politikai döntéshozók hathatós segítségével saját pozíciójuknak és kivételezett anyagi helyzetüknek a meg?rzésén kívül mással nem tör?dve, az általuk okozott veszteségeket szétterítették az amúgy is megkapaszkodási nehézségekkel küszköd?kre. Ennek oka, hogy a huszadik század kilencvenes éveit?l kezd?d?en turbó fokozatra kapcsoltak a világ pénzügyi szerepl?i, akik a szabályozások lebontásának és az állami szerepvállalás minimalizálásának eredményeként piramisjátékot játszottak a világ pénzügyeivel. Pénzügyi szolgáltatásoknak és termékeknek álcázva lufikkal árasztották el a piacokat, amik aztán annak rendje és módja szerint sorra kipukkadtak. Ennek ellenére a nagy játékosok nemcsak ment?övet kaptak, de dollár illetve euro-százmilliós bónuszaikat is hiánytalanul felvehették. Mindez egyértelm?vé tette, hogy a gigajövedelmet húzók döntéseikért semmilyen felel?sséggel nem tartoznak, rizikót nem viselnek. Felel?sséggel csak azok tartoztak, akik az általuk bevezetett termékeket megvásárolták, az általuk nyújtott hiteleket felvették. Nekik mindent hiánytalanul vissza kellett fizetniük, semmilyen állami segítségre nem számíthattak, az általuk futott rizikó következményeit viselniük kellett. Büszkén mondom, hogy ez alól a gyakorlat alól Magyarország üdít? kivétel volt. Mindez súlyos erkölcsi kérdéseket vet fel. Ha a döntéshozók döntéseikért nem viselnek nem hogy fokozott, de semmilyen felel?sséget sem, és nem futnak semmilyen kockázatot, mi indokolja horribilis jövedelmeiket?

Tetézi az elégedetlenségét, hogy a saját magára koncentráló európai vezet?k ötlettelennek, begyöpösödöttnek bizonyultak a válság hatásainak csökkentésében és képtelenek voltak az európai gazdaságot új pályára állítani. Persze ehhez nagyformátumú, bölcs, nem remeg? kez?, messzire néz? vezet?kre lett volna szükség. Helyette gyenge, egyhelyben topogó, bizonytalan, dülöngél?, nevetséges figurák és hatalomtechnikai zsongl?rök vigyorognak ránk Európa vezet? posztjairól. Pedig legf?bb ideje lenne ráeszmélniük, hogy a politika nem játék, és nem is egy elitklub magánügye, még csak nem is a körülöttük lebzsel? megmondóemberek terepasztala, ahol tét nélkül kísérletezhetnek.
Sokáig az volt az unió politikájának az alapelve, hogy az általa kit?zött célt homályban hagyja, hogy mindenki azt gondolhassa, arra megy a közös szekér, amerre ? szeretné. Láthatatlan er?központok, homályban maradó döntéshozók értek el részeredményeket, tettek apró lépéseket, tartottak napirenden részproblémákat és tárgyalták át ?ket újra meg újra, azt a látszatot keltve, mintha dolgoznának, mintha haladnának valamerre, mintha lenne értelme annak, amivel az idejüket töltik. Az EU vezet?i olyanok voltak, mintha tanúvédelmi programban vennének részt, annyira láthatatlannak bizonyultak.

Pedig legkés?bb 2008 óta krízismenedzsmentre lenne szükség. Az elöregedett, hetven éves európai projekt ráncfelvarrása, vagyis fiatalítása nem t?r halasztást. 1958-tól máig száznyolcvanezer oldalnyi joganyagot gyártottak, ami kezelhetetlen és jórészt haszontalan is. Itt az id?, hogy kiselejtezzük bel?le, ami elavult, ami használhatatlan. Kezd mindent szétfeszíteni az ellentmondás aközött, hogy az elit a status quo fenntartására összpontosítja minden energiáját, míg az európai polgárok a változás mellett állnak ki, mert tudják és érzik, hogy úgy, ahogy eddig ment, nem mehet és nem is megy tovább. Az elit nem söpörheti le ezt többé azzal, hogy populizmust kiált, ami magyarra fordítva azt jelenti, hogy rajta kívül mindenki bunkó, ostoba, idegengy?löl? és rasszista, egyszóval: fasiszta, csak ? helikopter. Mert ha ezt teszi, az azt jelenti, hogy nem hajlandó a legcsekélyebb er?feszítésre sem annak érdekében, hogy megértse a nemek üzenetét.

Miközben az eurobürokrata elit tántoríthatatlanul kitart a neoliberális elvek mellett, abban a hitben ringatja magát, hogy romboló megszorításpolitikája nem akad meg a torkunkon. Megakadt. Mert egyre fenyeget?bb a szociális piacgazdaság vívmányainak ellehetetlenülése, amire az emberek antennái igencsak érzékenyen reagálnak. Nem úgy az elité. Áprilisban a hollandok, ott a fejlett és nagyon liberális nyugaton, népszavazáson mondtak nemet a közeledésre Ukrajna és az Európai unió között, ami meg sem rezdítette az eurokraták szempilláit. Ezért aztán semmilyen következtetés levonására nem éreztek késztetést. A brexitre is csak ultra arrogáns válaszokra futotta a

részükr?l. Kétségtelen, hogy a britek nagy bajban lesznek az unióból való távozásuk miatt, hiszen er?s a valószín?sége annak, hogy Skócia és Észak-Írország elszakadnak, és Walesnek még az eddigieknél is nagyobb függetlenséget kell adniuk, de mindezt beszámítva, nincs kizárva, hogy az Európai Uniónak még nagyobb nehézségekkel kell megbirkóznia már a közeljöv?ben. Olaszország gazdasága romokban, Görögországról már nem is esik szó. Franciaország padlót fogott. Spanyolország kormányozhatatlan, Katalónia, Baszkföld is önállósodni akar, Svédország, Dánia Norvégia és Németország a migrációs krízis következményeivel birkózik. És itt a konfliktusos viszony a határainknál, Oroszországgal és Törökországgal. Ha ebben a kényes helyzetben az európai elit továbbra is a homokba dugja a fejét és közben az egyre mélyebb integrációt er?lteti, az unió amúgy is recseg?-ropogó építménye simán összed?lhet.

Az intellektuális terrorizmus lényege, hogy
Ha-Nem-Úgy-Gondolkodsz-Mint-Én-Bolond-S?t-B?nöz?-Vagy
Oriana Fallaci

A liberalizmus paranoiás korszaka

A huszonegyedik század elejére a liberalizmus paranoiás korszakába lépett. A liberális elit minden változásban katasztrófát lát, minden átalakulástól irtózik. Nálunk, de máshol is, naphosszat retteg. Az ilyen fél?s elit nem méltó a tiszteletre, egyre több európai polgár érzi úgy, hogy nem képes ?ket vezetni, nem képes a biztonságuk szavatolására, félelemt?l bénultan nem képes hatékony válaszokat adni a migrációs válságra, egyszóval: nem képes változtatni, és az ?, vagyis a többség érdekeit képviselni.

Márpedig az unió dolgai nem mehetnek tovább úgy, mint a múlt század közepén, amikor kitalálták és elkezdték megszervezni. Mert akkor még csak a leggazdagabb országokból állt, mert akkor még folyamatos volt a gazdaság növekedése, a jövedelmek emelkedése. Mindez akkor volt, amikor Nyugat-Európa a bipoláris világ minden el?nyét és kényelmét élvezte, és a felel?tlenség dolce vita id?szakát élte. Az állandó és tartós életszínvonal-emelkedés évtizedei voltak ezek, ami együtt járt a szociális háló egyre s?r?bbre szövésével. A kül- és biztonságpolitikával nem volt dolguk, hiszen a világ ügyeit az USA és a Szovjetunió intézte. ?k védve, békében és biztonságban voltak. Ezalatt az id? alatt nem azért nem volt Európában háború, mert azt az Unió megakadályozta, ahogy arra a retteg?k naponta hivatkoznak, hanem mert a két szuperhatalom nem engedte a fegyveres összecsapásokat errefelé. Amint a bipoláris világ megsz?nt, unió ide, unió oda, sorra törtek ki a fegyveres konfliktusok, helyi háborúk kontinensünkön. Délszláv háború, Csecsen háború, 2008 Grúzia, 2014 Ukrajna. Holland elnök szerint 2016 nyara óta Franciaország is háborúban áll a terroristákkal.

Az európai elitnek is tudomásul kéne vennie, hogy huszonhat évvel ezel?tt új világ kezd?dött. Vehetnének egy nagy leveg?t és átléphetnének végre a hatvanas, hetvenes évtizedb?l a mába, akármilyen nehezükre esik is. Mert, ahogy a szuperhatalmak garantálta békék, úgy a gazdasági globalizáció számunkra csak el?nyökkel járó id?szakának is vége lett. Új helyzet van. És nekünk ma, erre az új helyzetre kell megtalálnunk a válaszokat.
A Szovjetunió összeomlása megnyitotta hatalmas piacait és vele Közép-Európáét is a gy?zteseknek. Addigra már Kína is elindult a gazdasági nyitás útján. 2008-ig a Nyugat az új piacok és lehet?ségek nyújtotta el?nyöket kihasználva, válságait és problémáit elnapolhatta. A hidegháború gy?zelme után egészen a kétezres évek els? évtizedének végéig a gy?ztes Nyugat politikai, ideológiai expanzióba kezdett és nyomulása ekkor még sem katonai, sem gazdasági, sem politikai ellenállásba nem ütközött. Szomália, Haiti, Bosznia, Koszovó, Szerbia, Afganisztán, Irak, Közel-Kelet, benne Szíria, Líbia. A New York Times-ból tudjuk, (1996) hogy az USA a Közel-keletre irányuló amerikai érdekszféra nyugati határvidékeként tekint a Balkánra. Megtanultuk McGeorge Bundytól, Kennedy majd Johnson elnökök f?tanácsadójától, hogy a háborús indokok olyanok, mint a villamos. Ha az egyik magyarázat nem jön be, hamarosan jön a következ?. Az elmúlt id?szakban jöttek is, egyik a másik után: tömegpusztító fegyverek, a terrorizmus támogatása, az irakiak is megérdemlik a demokráciát stb. Természetesen soha nem esett szó olajról, gázról, kiköt?kr?l, katonai támaszpontokról, mindig csak a fenti indokok variációit hallhattunk. És annak is örülhettünk, hogy mindenhova magukkal vitték a Nyugat vívmányait: politikai intézményeit, politikai gyakorlatát és értékeit: Hollywoodot, a Mcdonalds-t, a Coca Colát, a politikailag korrekt kánont és persze a Monsantot.

A huszadik század végének európai vezet?it felkészületlenül és váratlanul érte a Szovjetunió és a bipoláris világ megsz?nte, Európa és Németország újraegyesülése. A német er?fölényt?l való zsigeri és nem megalapozatlan félelmek leküzdésére az európai integráció elmélyítését és a közös valuta, az Euro bevezetését ötlötték ki. Ezekkel az eszközökkel, ezen felül Európa versenyképességét is növelni szerették volna, miközben nagyhatalmi játékosként is színre kívántak lépni. Mára nyilvánvalóvá vált, hogy egyik céljukat sem érték el. Németország pont az Euro adta el?nyökkel élve egyre gyakrabban képzeli magát a Negyedik Birodalomnak, az unió elhibázott és

ernya politikájának következményeként Európa mára versenyhátrányba került, nagyhatalmi aspirációit védelmi képességének hiánya miatt lehetetlen komolyan venni.

Change

Now it's time for change
Nothing stays the same
No it's time for change
Mötley Crüe

Változtatásképtelenség

Véleményformáló elitünk baloldali részének egy meghatározó hányada totális háborút folytat minden olyan érték ellen, ami a többség számára becses és fontos. Fikakultúrájának centrumában ugyanis a semmi áll. Alkotás, értékteremtés, vagyis a teljesítmény köreikben nem érdem, az er?feszítés szégyellni való, a munka ciki, a lojalitás értéktelen, a szeretet röhejes. A tekintélyt elvetik, számukra csak celebek és sztárok léteznek. Ezt a kultúrát, jobban mondva kulturálatlanságot a kiégettség, a porbarántás, a laposság, de mindenekfelett a kisszer?ség és a provincializmus jellemzi. Miután semmi nem fontos a számukra, könny? szívvel dobnák oda hazánkat kontinensünkkel együtt a beáramló migránsoknak. Mert nekik csakis az idegen szép, a másság önmagában is erény, és meg vannak gy?z?dve arról, hogy az idegenek mindannyian áldozatok, jár nekik tehát a megkülönböztetett figyelem, többletjogok illetik meg ?ket, amit aztán az új telepesek ezen felbuzdulva, meg is követelnek t?lünk.

Tény, hogy a kontinensünkre áramló migránsok zöme a gyarmatosítások, a háborúk, a törzsi és egyéb polgárháborús konfliktusok, diktátoraik, az id?járás, stb. miatt rossz, esetenként elviselhetetlenül nehéz körülmények között élnek. De mi, magyarok, és a többi közép-európai nemzet, nem gyarmatosítottuk ?ket. Nem indítottunk ellenük háborúkat és nem bombázzuk ki ?ket a házaikból. Ami azt illeti, minket pont ?k gyarmatosítottak, tartottak oly hosszú id?n keresztül megszállva. Diktátorok minket is pont elég hosszú ideig sanyargattak, és szó, mi szó, az id?járás sem mindig kegyes hozzánk. Amink van, azért megdolgoztunk. Hazánkat újra és újra újjáépítettük, harcoltunk és meghaltunk érte. Sorsukért empátiát és nem b?ntudatot érzünk. Nem adjuk át nekik az otthonainkat csak azért, hogy balos elitünk eurokonformnak érezhesse magát és a Financial Times vagy a die Welt publicistái megsimogassák buksi fejüket. Teszünk ezeknek a ballib migránssimogatóknak az elismerésére, annál is inkább, mert mára végképp elvesztették a kapcsolatukat a való világgal.

A minapi ausztriai választásokon is jól leszerepeltek. Mert szervezett csalással, ha csak egy hajszállal is, de sikerült azt a tipikus nyugati politikust befuttatniuk, aki mindazt megtestesíti, ami a számunkra elfogadhatatlan és megemészthetetlen. Komcsi múltú, szabadk?m?ves, majd zöld színekben próbálkozó, „független” jelöltként a legnagyobb természetességgel sorakozott fel mögötte az osztrák múlt minden szerepl?je, hogy hitet tegyen politikai életük reménytelensége és begyöpösödöttsége mellett. Ausztria ballib elitje, mely minden alkalmat megragadott és megragad a kioktatásunkra, még most is megpróbálja elmismásolni a tényt, hogy szervezett és tömeges csalások és visszaélések miatt meg kell ismételnie az elnökválasztást, melynek újbóli lebonyolításához nemzetközi megfigyel?ket rendeltek ki. Hasonló választási botrányra Európában még nem volt példa. Ezúton jelentkezem megfigyel?nek, s?t, ha van rá igény, kész vagyok fejtágítót tartani az osztrákoknak a szabad választások tisztaságának a fontosságáról is.

A nyugati elit talajvesztése, amit jól tükröz az ausztriai választási csalás, a brexit, vagy az amerikai elnökválasztás kakukktojásnak tekintett jelöltjeinek sikerei, arra vezethet? vissza, hogy ez az elit lenézi, s?t lefitymálja polgárai teljesítményét. Azt az er?feszítést, amit annak érdekében fejt ki, hogy meg?rizhesse azt a kultúrát, azokat az értékeket, amelyeket az új, más és sok esetben igencsak megváltozott körülmények között is érvényesnek és iránymutatónak tart. Ebben a törekvésükben vezet?ik csak akadályozzák ?ket, nyíltan megtagadva és elutasítva mindazt, ami nekik fontos, amir?l az életük szól. A kilépésre szavazó angol vidék társadalma szétes?ben van, a legtöbb helyen alig van munka, ezért a fiatalok dologtalanul, drog- és alkoholmámorban múlatják az id?t. Tort ül a kilátástalanság, amit tetéz a mindent eluralni látszó lustaság. A teljesítményorientált igyekezet, a munka és tehetség árán elért kiemelkedés, a meritokrácia ethosza már a múlté, ma a gyors siker, a nagypénzek, nagylehet?ségek ígérete a celeb-világhoz, a valóság showkhoz köti a kitörni akarókat. Egy céljuk maradt: a fogyasztás. Ez ígér kielégülést és boldogságot. Eligazítást hozzá a luxus márkák és a tv reklámok adnak. Az érvényes magatartási mintákat a sztárkultusz közvetíti a számukra, melynek középpontjában a botrány áll, ami lehet családi, szakmai, szerelmi, vagy bármi más. Mindez a hagyományos közösségek rombolása mellett a

közösen vallott értékeket is szétporlasztja, és végs? soron önértékelési válságot eredményez. Az önuralom, a szorgalom, a kitartó, becsületes munka, a tisztesség mára alig értelmezhet? fogalmakká váltak, olyan kifejezésekké, melyek említése avíttnak t?nik, és évek telnek el anélkül, hogy bárki a szájára venné ?ket.

Mert jaj annak, aki kihullott a mából!
Ady Endre

Tiszteletpontok nélkül

A paranoiássá vált liberális elitbe vetett bizalom megsz?nte a nyugati társadalmakban aligha visszafordítható folyamat. Ez az elit azért veszítette el az emberek bizalmát, mert nem méltó a tiszteletre. Nem védi többé a hazát, nem jó a modora, nincs kifinomult stílusa, nem ad követend? példát, mintaadó szerepe megsz?nt. Ennek következményeként elillant a politikusokba, a papokba, a tudósokba és a m?vészekbe vetett bizalom, és ez kiterjed az intézményekre, köztük a médiára is. Elt?ntek tehát a tiszteletpontok, hiánycikké vált a tekintély. II. János Pál pápa volt talán az utolsó, akit nem sikerült lejáratni, bemocskolni, aki évtizedeken keresztül méltósággal és az egész világ tiszteletét kivívva töltötte be hivatalát. Ahogy ?szentsége a dalai láma, illetve II. Erzsébet brit uralkodó is. De nagy hirtelenjében rajtuk kívül nem is tudnék kit felsorolni. Hiszen a bulvárt és az internetet elárasztják a politikusokról, közéleti szerepl?kr?l, m?vészekr?l, élsportolókról, tudósokról szóló lejáratós és dehonesztáló cikkek, beszámolók, filmek. Miközben mindannyian arra vágyunk, hogy legyenek körülöttünk olyanok, akikre felnézhetünk, akik viszonyítási pontokká válhatnak, akikre érdemes odafigyelnünk, akiknek a szavára adhatunk, módszeresen fosztjuk meg magunkat mindenkit?l, aki teljesítménye, személyisége, sikerei, pozíciója révén mintaadóként szóba jöhet. A foci eb alatt az egész világot bejárta az a lejáratós klip, ami Joachim L?wöt mutatta, ahogy a nadrágjában turkál. Azt a sikeredz?t, aki sporteredményei révén mindeddig méltán érdemelte ki a sportszeret? emberek elismerését és tiszteletét. Húsz másodperccel romokba döntöttek egy életm?vet. De ilyen, vagy ehhez hasonló lejáratás-cunaminak mindenki ki van téve. Lesifotósok vadásznak a „villantásokra”, a részeg dülöngélésekre, a rossz frizurákra, a szerencsétlen mondatokra, a nevetséges mozdulatokra és mindenre, ami alkalmas arra, hogy a kiszemeltet a porba rántsa. Mostanra alig maradt valaki, aki mintát adhatna, példát mutathatna. Pedig a körülöttünk lev? világ ma ugyanúgy tele van elismerésre méltó teljesítményekkel, ahogy szüleinké, nagyszüleinké, vagy az azt megel?z? koroké. Azzal, hogy megtagadjuk a teljesítmények elismerését, saját magunkat fosztjuk meg attól a sikerélményt?l, amire oly nagyon vágyunk, és amire igencsak szükségünk lenne. Mert egy olyan világban, ahol senki sem méltó a tiszteletre és az elismerésre, nekünk sem lehet részünk benne.

A magyar fociválogatott sikeres eb szereplése rég nem látott egységbe kovácsolt bennünket. Fiatalok és id?sebbek együtt lubickoltak abban az összetartozás érzésben, amit a közös szurkolásban fedeztek fel, éltek meg. Szolidaritás, nemzeti együvé tartozás, és a közös értékek melletti kiállás cementezte össze a piros-fehér-zöld színekbe öltözött szurkolókat. Együtt örültünk a magyar csapattal, ami a küzdeni akarást, a kitartást, a csapatszellemet, az elszánást, a kemény munkát, a fizikai er? fontosságát és az ezek eredményeként elért nem várt sikereket jelenítette meg a számunkra. A magyar válogatott focistáiban azt szerettük és ünnepeltük, hogy teljes er?bedobással harcoltak azért, hogy kivívják a tiszteletünket. És hogy büszkék lehessünk rájuk.

Büszkeség és tisztelet. Mindkét érzés nélkülözhetetlen egy közösség számára. Észak-Írország, Horvátország, Izland, Magyarország, Szlovákia, Wales szurkolói és focistái ezzel a pluszküldetéssel vettek részt a küzdelmekben. Mert a globális törekvések egyre jobban felértékelik a lokálisat, azt a közösséget, amelynek tagjai speciális figyelemre tarthatnak igényt egymástól. Az ilyen közösségek számon tartják az értékeiket, viselkedésükkel, lojalitásukkal, teljesítményükkel, tiszteletre és megbecsülésre tarthatnak igényt.

Roger Scruton (Prospect magazine, 2016. jul. 15. Who are we) úgy látja, hogy az eurobürokraták egyre jobban hasonlítanak a bolsevikokra abban, hogy ?k is egy olyan kormányzati formát hoztak létre, amely csak el?re tud haladni, még akkor is, ha az el?revezet? út végén szakadék tátong. Pedig a változtatásképtelenség csak tragédiához vezethet. „Civilizációk pusztultak el pusztán nézeteik megkövesedése vagy elmeszesedése miatt.”- figyelmeztetett Ortega y Gasset is.

Európa mostani válságában a nemzetek valódi együttm?ködésére van szükség. Abból kellene kiindulni, hogy annak ellenére, hogy minden tagországnak megvannak a saját érdekei, ezekb?l ki lehet és ki is kell azt a legkisebb közös többszöröst munkálni, amib?l közös uniós érdek formálható.

Ahogy Orbán Viktor fogalmazott alig két éve: a politika er?forrása nem a pénz, hanem a szavazat, amely a választópolgárok bizalmát közvetíti. Ahogy tehát a politikát sem lehet a pénzre építeni, úgy a jöv?r?l sem az anyagi természet? er?források döntenek, hanem a kultúra, az emberi találékonyság és a szellemi er?feszítés. A

történelem arra tanít, hogy a közösségek csak azokat a vezet?ket követik, akik érvényes üzeneteket fogalmaznak meg a számukra, olyanokat, amelyek választ kínálnak a kérdéseikre. Végs? soron az üzenetek érvényessége dönt a jöv?nkr?l. Magyarország nem az unió legnagyobb országa, mégis meghatározó szerepl?je lett a krízismenedzsment körüli vitáknak. Ha feltesszük a kérdést, miért muszáj ma hazánkra és miniszterelnökünkre figyelni a francia, német, olasz vagy éppen brüsszeli politikai szalonokban, a válasz a fentiek alapján az: nekünk, magyaroknak van politikai hitvallásunk. Más szóval rendben van az identitásunk és az értékrendünk, ezért képesek vagyunk meghatározni és képviselni az érdekeinket, céljainkat. Velünk együtt Közép- és Kelet-Európa népei is felismerték, hogy keresztény hitünk, kultúránk, hagyományaink olyan közös kincs, amihez ragaszkodunk, amire építünk, és amit ha kell, meg is védünk. Nem gondolhatja senki komolyan, hogy az illegális – és javarészt iszlám hit? – migránsok kizárólag anyagi megfontolásokból kerülik el Magyarországot! A népvándorlásokra is jellemz? az áradások alaptörvénye: a víz mindig a könnyebb ellenállást választja. (Mondjuk a kerítés is segített!) Nem állunk rosszul, mert történelmi tapasztalataink révén immunisak lettünk a totális eszmerendszerek múltat eltörl? és mindig csak a jöv?ben napos id?t ígér? szirénhangjára.

A most folyó kultúrharcnak óriási a tétje. Kertész Imre: Európa nyomasztó öröksége cím? esszéjében már figyelmeztetett bennünket: az a civilizáció, amely nem mondja ki világosan az értékeit, vagy amely e kinyilvánított értékeit cserbenhagyja, az a pusztulás, a végelgyengülés útjára lép.

Ne engedjük.

Elhangzott 2016. július 19-én, a Századvég Alapítvány által szervezett Merre tart Európa? cím? konferencián.

http://latoszogblog.hu - Schmidt Mária

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló